

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 3 грудня 1939 р.

Субота, 16 січня 1982 року

№ 7 (3047)

Ціна
2 коп.

«ОДИНАДЦЯТА П'ЯТИРІЧКА ПОВИННА СТАТИ — І СТАНЕ — СЛАВНОЮ ВІХОЮ НА ШЛЯХУ ІСТОРИЧНИХ ЗВЕРШЕНЬ РАДЯНСЬКОГО НАРОДУ. НЕМАЄ СУМНІВУ, ЩО ТРУДЯЩІ НАШОЇ КРАЇНИ ДОКЛАДУТЬ СВОЇХ СИЛ І ЕНЕРГІЇ, ТВОРЧОСТІ Й ІНІЦІАТИВИ ДЛЯ ЗАВОЮВАННЯ НОВИХ І НОВИХ УСПІХІВ НА ЦЬОМУ ШЛЯХУ».

(З промови товарища Л. І. Брежнєва на пленумі ЦК КПРС 16 листопада 1981 року).

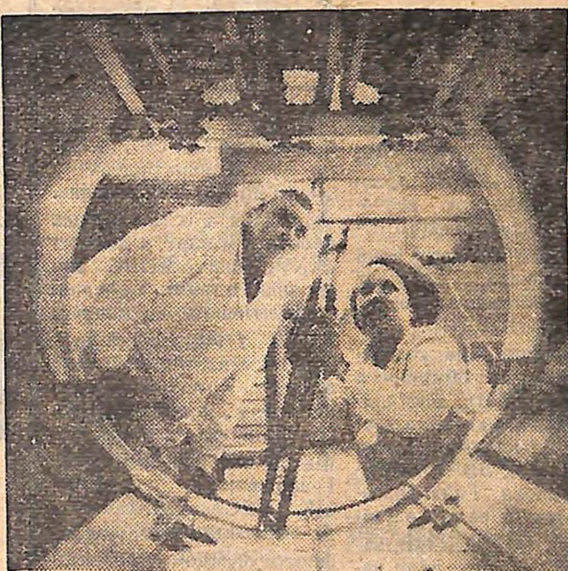
ФОТО-РЕПОРТАЖ

З'їздам комсомолу-ХІХ ХХІІІ гідну зустріч!

П'ЯТИРІЧКА:

РІК

ДРУГИЙ

СОЦІАЛІСТИЧНІ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ

КОМСОМОЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНОГО КОЛЕКТИВУ ЗНАМ'ЯНСЬКОЇ ВАНТАЖНОЇ ЕЛЕКТРОВІЗНОЇ КОЛОНИ ІМЕНІ 60-РІЧЧЯ КОМСОМОЛУ УКРАЇНИ (КЕРІВНИК МИКОЛА ШЕЛЕСТ, ГРУПКОМСОРГ ВОЛОДИМИР ЛИТВИНОВ).

Одинадцята п'ятирічка поставила перед працівниками залізничного транспорту важливі завдання: значне зростання обсягу перевезень народногосподарських вантажів, максимальне завантаження рухомого складу, суворий режим використання електроенергії, її економія.

Ми, молоді залізничники, включившись у соціалістичне змагання за дострокове виконання завдань одинадцяті п'ятирічки, за гідну зустріч наступних з'їздів комсомолу, зобов'язуємося:

— виробничий план другого року п'ятирічки виконати до 30 грудня;

— перевезти 1 мільйон 400 тисяч тонн важливих народногосподарських вантажів;

— зекономити 287500 кіловат-годин електроенергії;

— кожну бригаду зобов'язалася перевезти 28 тисяч тонн надпланових вантажів; зекономити 5750 кіловат-годин електроенергії;

— підтвердити звання колони зразкової дисципліни;

— зміцнювати шефські зв'язки із СШ № 2.

Соціалістичні зобов'язання прийнято на загальних зборах КМК.

КОМПЛЕКСНОГО КОМСОМОЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНОГО КОЛЕКТИВУ ПО ВИРОЩУВАННЮ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ КУЛЬТУР КОЛГОСПУ «ЗОРЯ КОМУНІЗМУ» НОВОАРХАНГЕЛЬСЬКОГО РАЙОНУ (КЕРІВНИК ВОЛОДИМИР КОЛЮЧИЙ, ГРУПКОМСОРГ ЛЕОНІД КОЛЮЧИЙ).

З кожним днем ширяться соціалістичне змагання за дострокове виконання планів одинадцяті п'ятирічки. Молоді хлібороби щиро закладають міцну основу під майбутній урожай. Точуючи трудові дарунки наступним з'їздам ВЛКСМ та ЛКСМ України, ми беремо такі соціалістичні зобов'язання на 1982 рік:

— на 120-гектарній площі, відведеній під кукурудзу, одержати по 80 центнерів зерна з кожного гектара;

— добитися, щоб собівартість центнера кукурудзи становила не більше 4 карбованців 56 копійок;

— затрати на вирощення одного центнера продукції не повинні перевищувати 0,6 людсько-години;

— виростити цукрові буряки на площі 460 гектарів;

— з кожного гектара зібрати 420 центнерів солодких коренеплодів;

— затрати на один центнер вирощеної продукції повинні становити 0,7 людсько-години.

Соціалістичні зобов'язання обговорено і прийнято на загальних зборах КМК.

60-РІЧЧЮ СРСР — 60 УДАРНИХ ТИЖНІВ

Не знижуючи темпів

Ударно закінчила трудовий тиждень, присвячений Білоруській Радянській Соціалістичній Республіці, комсомольсько-молодіжна бригада водіїв Нозоукраїнського АТП 10041. Цей колектив постійно виборює першість у соціалістичному змаганні серед КМК району. Минулого року, наприклад, бригадир Василь Юрескул став переможцем змагання серед шоферів області. Його ім'я занесено на районну Дошку пошани.

Виробничі плани мину-

лого року хлопці виконали на 136,2 процента, нині на їхньому календарі вже квітень. На рахунок бригади 2726 тонн перевезених понад план вантажів, 400 кілограмів зекономленого пального.

За тиждень ударної вахти, присвячений БРСР, молоді водії (їх у бригаді одинадцять) перевезли десятки тонн надпланових вантажів, зекономили чимало пального, мастила.

Взятих темпів робіт хлопці не знижують і нині.

В. МИЗІН.

У ЦАРСТВІ ДЗЕРКАЛ

Кіровоградський завод «Червоний дзеркальник» славиться своєю продукцією далеко за межами України. І не дивно. Заводчани випускають дев'ять видів дзеркал з державним Знаком якості. Цього року колектив зобов'язався підготувати до атестації на присвоєння Знака якості ще п'ять видів дзеркал.

Комсомольці заводу, неспівкова молодь вносять вагомий вклад у здобутки підприємства. Молоді виробничники зобов'язалися виконати одинадцяті п'ятирічку до сьомої річниці Конституції СРСР. На трудовому календарі Ольги СОКОТ, яка готує скло для подальших технологічних операцій, оператора Любові ЛЕОНЧУК сьогодні значиться квітень (на знімку влізла). Металізатори електровакуумних машин, котрі алюмініють дзеркала, комсомолка Валентина АНУРКОВА та її наставниця Валентина Антонова ГРІБЕНЧУК при денній нормі 130 алюмініють 150 квадратних метрів дзеркал (на знімку вгорі справа).

У комсомольців заводу є чудова традиція: знаменні дати відзначати трудовими дарунками. І трудову ударну вахту, присвячену Білоруській РСР, виробничники завершили успішно. Підготовлено надпланові сотні метрів скла для дзеркал, випущено значну кількість готової продукції. Свої здобутки молоді заводчани вирішили припожити наступного тижня, присвяченого співдружності братніх соціалістичних країн.

Фото В. ГРИБА.

ЛЕНІНСЬКИЙ
ЗАЛІКАТЕСТАЦІЯ—
НА
«ВІДМІННО»

У комсомольських групах та бригадах нашого заводу почалася суспільно-політична атестація учасників Ленінського заліку «Рішення XXVI з'їзду КПРС — у житті!». Права почати її удостоїлись молоді робітники цеху № 6. Адже всі члени цього молодіжного колективу — учасники Ленінського заліку. Це стимулює виконання ними соціалістичних зобов'язань та їхню участь у громадському житті.

Так, наприклад, виключившись у загальнозаводське змагання за звання «Краща бригада», що передбачено особистими комплексними планами учасників Ленінського заліку, бригада радіомонтажників, яку очолює молодша комуністка Світлана Попова, добилася вагомих здобутків у праці. Виробниче завдання четвертого кварталу минулого року дівчата виконали на 110,8 процента, продуктивність праці кожної зросла на 25 процентів.

За підсумками роботи в першому році одинадцятирічної п'ятирічної бригади посіла третє місце в загальнозаводському змаганні.

Виконання взятих соціалістичних зобов'язань, участь у боротьбі за економію та бережливість, громадська активність — ці питання були в центрі уваги під час суспільно-політичної атестації учасників Ленінського заліку. Атестаційна комісія, до складу якої входили члени заводського комітету комсомолу, майстри і наставники, була безкомпромисною, вимагала від учасників Ленінського заліку конкретної відповіді щодо виконання ними кожного розділу особистих комплексних планів.

Членам комсомольсько-молодіжної бригади С. Попової було про що звітувати. П'ятинадцять радіомонтажників здобули звання ударників комуністичної праці, а Лідію Лисенко і Валентину Олійник визнано переможцями конкурсу «Кращий робітник цеху». З ініціативи бригади комсомольці цеху провели трудовий суботник, присвячений 40-річчю битви з німецько-фашистськими загарбниками під Москвою. По-ударному несе комсомольсько-молодіжна трудову вахту на честь 60-річчя утворення СРСР. І в громадському житті цеху вона — найактивніша.

Словом, вагомий вклад комсомолок у виконання рішень XXVI з'їзду КПРС. Атестаційна комісія поставила всім оцінку «відмінно».

С. МАЛЬОВАНІЙ,
заступник секретаря
комітету комсомолу
заводу радіовиробів,
м. Кіровоград.

Дорогам дружби немає кінця

Уже чотирнадцять років учнівське наукове географічне товариство «Глобус» середньої школи № 30 м. Кіровограда підтримує тісні зв'язки з клубом «Планета» десятирічної № 12 м. Руставі Грузинської РСР. Юні географи двох республік неодноразово зустрічалися на наукових конференціях при Географічному товаристві СРСР в Москві, Ленінграді, Києві. Нещодавно 23 активісти «Глобуса» повернулися з братньої Грузії, де перебували протягом десяти днів.

Гостинно зустрічали кіровоградську делегацію грузинські друзі. Широко вітали директор школи І. С. Карпіза і вчителька географії, керівник шкільного клубу «Планета» Г. С. Кауфман. На урочистих зборах, присвячених нашій зустрічі, планетарій Наталка Понета, Ірина Махагадзе, Галина Коваленко, Світлана Погорелова та Ірина Курносова розповіли про те, якими питаннями вони займаються, відвідуючи шкільний географічний клуб. Президент учнівського наукового товариства «Глобус» СШ № 30, десятикласниця Олександра Пархоменко поділилася успіхами глобусівців за 14 років. На знак дружби друзі обмінялися сувенірами, книгами. Вечір-зустріч школярів двох братніх республік закінчився спільним концертом художньої самодіяльності.

Також делегація юних географів м. Кіровограда побувала і в столиці Грузинської РСР — м. Тбілісі. Президент Географічного товариства Грузинської РСР, доктор географічних наук, професор, почесний

член «Глобуса» В. Ш. Джгошвілі розповів про творчі плани вчених-географів з розвитку народного господарства республіки в одинадцятирічній перспективі. Приємно, що В. Ш. Джгошвілі, вчений зі світовим ім'ям, вже 14 років є почесним членом товариства «Глобус».

Бюро екскурсій і подорожей м. Тбілісі гостинно організувало для юних кіровоградців чимало змістовних екскурсій. Школярі ознайомилися з багатьма визначними місцями столиці.

Радісними, сповненими нових сил, енергій, багаторості, повернувшись школярі додому. Для них розпочалася нова, третя навчальна чверть. А мандри до братньої Грузії допоможуть їм успішно пройти цей серйозний і вирішальний етап їхнього шкільного життя.

Р. ДАЙДАКУЛОВ,
вчитель середньої
школи № 30, керівник
учнівського наукового
товариства «Глобус»,
дійсний член Географічного
товариства
СРСР.

ВЧАТЬСЯ НАСТАВНИКИ МОЛОДІ

12—14 січня в Будинку політосвіти обкому Компартії України прохсидв обласний семінар керівників міських, районних шкіл наставників і голів рад наставників молоді.

Ного відкрив завідувач Будинком політосвіти обкому Компартії України М. Є. СІРИК. З лекціями «Про дальший розвиток наставництва в трудових колективах у світлі вимог XXVI з'їзду КПРС», «Про спільну роботу комітетів комсомолу і рад наставників молоді», «Проблема психології навчання молоді», «Врахування індивідуальних особливостей у роботі наставників з молоддю» виступили завідувач Придніпровського відділення Українського філіалу науково-дослідного інституту праці, кандидат економічних наук А. Д. РУСНАК, другий секретар обкому ЛКСМ України І. ШЕВЧЕНКО, завідувач кафедри фізичної та психіко-фізіологічної під-

готовки Кіровоградського вищого льотного училища цивільної авіації, кандидат педагогічних наук доцент Р. М. МАКАРОВ, завідувача кафедрою психології Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна, кандидат психологічних наук доцент Н. О. ГОЛОВАНЬ.

Наступного дня учасники семінару обмінялися досвідом роботи. Виступили керівник школи наставників Кіровоградського району В. І. ЗБАРАЖСЬКИЙ, голова Гайворонської районної ради наставників М. О. ДОЛГОВ, заступник голови ради наставників Олександрівського авторемонтного заводу Л. Г. НОСОВА та багато інших.

В роботі семінару також взяли участь секретар Кіровоградського обкому Компартії України А. І. ПОГРЕБНЯК, другий секретар обкому комсомолу І. ШЕВЧЕНКО, заступник директора обласного міжспілкового Будинку самодіяльної творчості Н. Г. КРЯТЕНКО.

Потім учасники семінару продовжили свої заняття на Кіровоградському заводі друкарських машин.

14 січня, в останній день роботи семінару, з лекцією «XXVI з'їзд КПРС про основні напрями зосиціально-політичної діяльності КПРС і Радянської держави» виступив лектор обкому Компартії України А. Г. КУЗЬМЕНКО. Цікаво пройшла конференція по обговоренню книги Генерального секретаря ЦК КПРС Л. І. Брежнєва «Спогади». З бібліографічним оглядом нової літератури виступила завідувача бібліотекою Будинку політосвіти О. І. ПОЛЯРУШ.

Три роки, які комсомолка Тетяна РЯБОКІНЬ працює в друкарському цеху № 1 стрічкових діаграм Олександрівської фабрики діаграмних паперів, промайнули непомітно. Та за цей час у житті дівчини відбулося чимало подій. Товариші по роботі обрали її членом фабричного комітету комсомолу, вона — заступник комсорга цеху, член комсомольського бюро. Працює комсомолка на перемотуванні діаграмної стрічки, змінні завдання виконує на 120—130 процентів. В тиждень ударної вахти, присвячений братній Білоруській РСР, Тетяна і її подруги по роботі виконували роботу високоякісно, наближаючи денний виробіток до 150—160 процентів. Фото М. ПАЛЬЧИНА.

ПРОБЛЕМА БУДОВИ

Коли чекати чавуну?

ОСВОЄННЯ ПОТУЖНОСТЕЙ — СПРАВА НЕ ТІЛЬКИ ЗАВОДЧАН

Один із важливих пускових об'єктів області — Кіровоградський чавуноливарний завод. І хоча будівництво його триває вже не один рік, освоєння виробничих потужностей іде зі значним відставанням графіка. Причин багато: неув'язки в проектній документації, нестача кваліфікованих спеціалістів, але найголовніша з них — невідповідність між введенням виробничих ліній генпідрядником — управлінням «Машбуд» тресту «Кіровоградмашзавбуд» і освоєнням їх чавуноливарниками. Здавалося б, генпідрядник має всі підстави для заспокоєння: доведені плани виконуються, відведені кошти освоєються. Але разом з тим задачі об'єкти не діють через численні недоробки.

Проектом передбачено пуск дев'яти автоматизованих ліній загальною потужністю сто тисяч тонн литва в рік. На сьогодні п'ять ліній працює в пусконаладжувальному режимі, на шостій ведуться монтажні роботи, хоча вона мала стати до ладу ще минулого року. Всього ж уведено в дію потужності на 49 тисяч тонн литва. Звадено, але вони ще не освоєні, працюють на третину своїх можливостей. Генпідрядник здає незакінчені об'єкти, посилює-

чись на нестачу людей чи обладнання. Заводчани своїми силами доводять до потрібних кондицій об'єкти, по суті виконуючи незапланований обсяг робіт. Для прикладу скажу, що минулого року на заводі здали потужності на 34 тисячі тонн литва, але віддала від них — мінімальна тому, що не стала до ладу автоматизована конвейерна система КТ-160 для завантаження вагранок. Спецуправління № 200, яке виконує ці роботи, неякісно змонтувало значну частину конвейерів, але усувати брак не поспішає. І відмова у них є вагома: немає багдет для шихтового матеріалу Мовля, навішуватимемо бадді, тоді все й доробимо. Справа в тому, що підприємства, куди зверталися заводчани, відмовлялися виготовити бадді. По-перше, замовлення «дрібне», €00 штук, а, по-друге, бракує необхідного устаткування для виготовлення емкостей. Тож на чавуноливарному заводі вирішили своїми силами зробити неспішні бадді, аби автоматизована лінія стала, нарешті, до ладу. І хоча на це пішов метал призначений для інших потреб, і люди, хоча їх і так не вистачає, довелось виділяти, але керівництво ЧЛЗ пішло на все, аби залусти конвейерну систему. Важливе замовлення доручили

виконати комсомольсько-молодіжній бригаді комуністичної праці з цеху нестандартного устаткування Валентина Федоровича Шанського. Троє електрозварників і шість слюсарів (оце і весь КМК) вже виконали третину завдання. Хлопці зобов'язалися раніше строку закінчити, доведений обсяг робіт і нині випереджають графік. Добре трудяться і їхні суперники з цього ж цеху — комсомольсько-молодіжна комплексна бригада Володимира Васильовича Бондарця. Вона нині виготовляє неспішні устаткування для п'ятої лінії.

Непогано трудяться і КМК з плавильної ділянки, не відстає від них і бригада футерувальників Юрія Корольова (групи комсорг Іван Дябин). Комсомольці, неспішкова молодь чавуноливарного заводу стараються, щоб їхнє підприємство запрацювало ритмічно. І в той же час роботу молодих виробничників гальмують будівельні організації генпідрядника. А в них же теж працюють комсомольсько-молодіжні колективи. То чи не варто було б між КМК заводу і будівельними організаціями, які працюють на спорудженні ЧЛЗ, організувати ділове соціалістичне змагання? Щоб у трудовому договорі чітко було вказано обсяг робіт і строки їх виконання, при-

цьому, звичайно, слід передусім зосередити увагу на якості. Таке соціалістичне змагання, мабуть, значно б допомогло в роботі. Спільне обговорення нагальних питань, пошук шляхів для усунення недоробок згуртувало б комсомольсько-молодіжні колективи. Адже хоча вони і належать до різних організацій, але справу роблять одну — готують завод до виходу на проектну потужність. Тож вклад молодих виробничників повинен бути вагомим. На чавуноливарному заводі нині на обліку 445 комсомольців — майже четверта частина заводського колективу. Але комсомольсько-молодіжних колективів усього вісім. У них входять лише 67 комсомольців. Тому нині перед комітетом комсомолу стоїть першочергове завдання — створення нових КМК. Справа ця ускладнюється тим, що виробничі колективи уже стабілізувалися, часто комсомольці працюють у різних змінах, тож створення нових комсомольсько-молодіжних колективів може привести до артілі виробництва. Складність і в тому, що на завод приходить молодь без чавуноливарних спеціальностей. На жаль, міські професійно-технічні училища не готують робітників для чавуноливарного заводу, а тому новачкам доводиться деякий час хо-

дити в учнях у досвідчених спеціалістів.

Формально створити КМК неважко, — ділиться роздумами секретар комітету комсомолу заводу Григорій Озерний. — Але комсомольсько-молодіжний без чіткої визначеної мети, згуртованості не зможе виконати покладених на нього завдань.

У перспективі комітет комсомолу планує створити комплексні КМК на кожну автоматизовану лінійну лінію, куди б входили формувальники, наладчики, ремонтники. Такі КМК візьмуть під свій контроль весь цикл ливарного виробництва. А це, безсумнівно, дасть поштовх для діяльності молодим рационалізаторам, змусить кожного виробничника шукати приховані резерви, економити час, матеріали, електроенергію.

Звичайно, при наявності кваліфікованих кадрів ця проблема можна було б швидко вирішити. Великі надії покладали на професійно-технічні училища, яке мало готувати кадри безпосередньо для чавуноливарного заводу (планувалося відкрити його в селищі Новому). Але будівництво навчального корпусу далі фундаменту не пішло. Тож кадри для заводу — ще одна проблема комітету комсомолу.

Перший рік для молодих виробничників чавуноливарного заводу закінчився не зовсім вдало. В другому році одинадцятирічній перед ними стоять важливі завдання: усунути недоробки минулого року, всі сили докласти для виконання цього горючого плану.

В. САВЕЛЬСЬ.

НАКАЗУЮ заслу-
жити на охорону
громадського порядку і
соціалістичної законності
в місті Кіровограді!
При несенні служби су-
воро дотримуватися со-
ціалістичної законності,
бути ввічливими і уваж-
ливими до громадян...

З цих слів начальника
міськвідділу міліції пол-
ковника В. А. Вихристю-
ка почалася для червоно-
го наряду міліції ще од-
на робоча зміна. Одна за
одною виїжджали пат-
рульні машини з воріт і
прямували по заздале-
гід визначених маршру-
тах, щоб охороняти гро-
мадський порядок.

Раптом Володя Ант-ок
різко натиснув на галь-
ма. Під вишенькою хтось
стояв, хитаючись. Ми пі-
дійшли ближче і вияви-
ли, що чоловік п'яний, як
чип.

— Сержант міліції
Литвиненко, — предст-
авився Володимир. —
Вам потрібна допомога?

— Сержанте, та я...
та я... йду з роботи. Я
сам... — блькотів чоло-
вік. — Я тут... через до-
рогу... живу...

На вулиці вже стемні-
ло. Мороз брав добряче.
— Мабуть, найкраще
буде, коли ми достави-
мо його додому, — вирі-
шив Володимир. — І зав-

— Розпиваєте спиртне
на вулиці? — цікавиться
Володимир.

— Та ні, ще не астиг-
ли! — незинно запевня-
ють.

— І не сором ото? —
каже Литвиненко. — До-
дому б краще йшли.
Певно, жінка й діти в
кожного є!

— Та йдемо вже, йде-
мо...

Гідбравши із землі
сумки з покупками —
щойно-бо з магазину —
чоловіки рушають ко-
жен своєю дорогою.

— Звичайно, — каже
Володимир, — робота
наша — не суцільні по-
гоні, посидинки з банди-

Можна було й лягти на
літ, і довго-довго — аж поки
не замерзнуть ноги в стар-
еньких валітках — дивити-
ся, мов через шпінку, в
підводне царство. Спочатку
весь там здавався мертвим і
нерухомим. Та ось очі при-
звичаївшись, помічали і
плин води, і хилитання ян-
хось бурі, аж чорніш, по-
доростей, а часом і рибину,
що могла підпливти аж під
літ, довго стояти ось прямо
перед очима — аби ти тільки
лежав тихо й нерухомо.

Та де ж тут улежеш на
льоду, коли он іде вже літ, а
ще здалека скарлячись на
нього рукою!

— Чим оце вилежуватись
на льоду та ловити англів,
краще б навчив мене ката-
тися на ковзанах.

Навчитись? Будь ласка! Ось
так ковзати навдаються,
отак треба відштовхуватись
ногами, а отак їхати...

Наука на льоду йде впер-
то. Дарма, що літ раз у раз
падає, тільки ступивши
крок.

— Та підгни трішки ноги,
— радить брат. — Що ти
стоїш, як нежива? Дивись,
як я роблю. — І тільки літ
захрустів під ковзанами.

А з дому вже гукає мати,
кличе вечеряти. Зимовий
день короткий, завтра літ
до школи. І хоча вона тільки
зробила кілька перших вда-
лих кроків на ковзанах і по-
справжньому розохотилася
до ковзаня, час повертати-
ся.

— Ходімо вже, сестро, до-
дому...

РОЗДІЛ ДВНАДЦЯТИЙ. «Я-ШКОЛЯРІ»

До школи Лео́на Попов лі-
шов наступного року. Було
це в 1952-му. Дитяча радість
була подвійною. По-перше,
він учився, а по-друге,
він піде до школи в обночі.
Мама витягла з шафи бати-
кову це фронтону сорочку,
з неї пошила кітель із льо-
ну хакі, а величезним блискучим
армійським гузіком ви-
шив себе собі старшим. Ра-
дів, що й він тепер матиме
справжнє заняття й шкільні
справи разом з батьками й лі-
дою крокуватиме до школи.
А ніколи — ось же вона, в
грудь крокає від когосьмо-
го джору. На подвір'ї він
часто грає з сусідськими
хлопцями: знає тут усе
як свої п'ять пальців.

Та першого вересня було
не до гри. Бо ж він уже не
лякався там Лео́нка, що ко-
закував у бур'янах, а пер-
шою ласкою. Ось і портфель
йому та купці, і буквар. І
хоч трішки й боліло Лео́н-
ка, бо вже ж раз пробував
школярювати, та крокує він
широко, намагаючись йти в
ногу з батьком. Ні, цього ра-
зу все буде гаразд, бо за рік,
що минув відтоді, він-таки
добре підріс, хоча й зараз
менший за багатьох своїх
решеників.

На подвір'ї школи, що
вирує сьогоднішній день
натопсень і пахне жоржин-
ами, айстрами і чорнобрив-
цями, Лео́нка сміливо зали-
шає батькову руку і підхо-
дить до столу, коло якого
в'ється Микола й Петро
Юнічків, Леонід Жибр. То-
ді Попов та інші його одо-
літки. Він уже знає, що цей
високий, чорнявий, із за-
стиглим, дужим суворим дітям —
це його учитель. Так йому ба-
тько казав. І підійшовши до
столу, Лео́нка вітається, як
він же його вчив:

— Добрий день, — учи-
тель відвертає погляд від
розкритого на столі класно-
го журналу.

Я Лео́нка Попов, —
говорить хлопець, і чомусь
мліє. Що там не казати,
а починати нове життя не
так-то легко. Та ще й трохи
соромно, бо ж минулого ро-
ку...

Але учитель дивиться так
спокійно й привітно, що,

здається, соромитись нічого.
І Лео́нка весело озирну-
вся навколо. От уже й пере-
ступив учитель зробив, і
вчорашня лінійка минула.
Школярі один за одним за-
ходять до класу.

Іван Маркович довго-
годовив з кожним, розпиту-
вав, чи вміє читати й писати,
чи любить малювати. Го-
ворив він ладно й привітно,
добрі очі учителя впра-
млювали туди, і дітвора
пригорнулася до нього свої-
ми маленькими серцями.

Чотири роки Іван Марко-
вич був для цих хлопців і
дівчаток найвищим автори-
тетом, першим другом і по-
рядником. Учитель прагнув
розвивати в дітях допитли-
вість, потяг до знань, відчут-
тя краси людської праці.

Хоч Леонід Попов і не
був крутим відмінником, —
здає Іван Маркович Діпа-
лаш, — все ж в класі він
був одним з найкращіших
учнів, учився на 4 і 5. Я ду-
маю, без особливих зусиль
він міг би збільшити кіль-
кість відмінних оцінок. Та,
мабуть, на заваді ставав його
жизнявий характер, що за-
важав удому зайняти часину
посидів над підручниками.
Проте вчився він охоче, на
уроках завжди був дуже
уважним, активним, був од-
ним з найдопитливіших се-
ред однокласників. Прагнув
самообразитися в суті речей.
Коли не допомагали природ-
жені кмітливість та інстин-
ктивна до вчителів. Бага-
то працював з ним батько,
Іван Олексійович.

Головуючи в Івана Олек-
сійовича Попова було кло-
пітливо, але радісно. Госпо-
дарство вивчено виходило
з відстаючих, справи з кож-
ним роком йшли на краще.
Справ у голови було багато,
але як би він не був зайня-
тий, ніколи не забував про
контролювати справу. Нерідко
школи прямо зі школи забігав
до батька в правління чо-
го-то. Іван Олексійович зна-
ходив часину, щоб переіри-
ти синівський щоденник, по-
цікавитись, що нового ді-
лався він у школі, відпові-
сти на синові запитання.

А запитань було багато.
Надто ж коли батько з си-
ном бривкою чи возом
об'їжджали колгоспні поля.
Іван Олексійович часто брав
хлопця з собою, бо всім сер-
цем любив землю, працю
хліборобську і хотів, щоб
син продовжував його жит-
тєвий шлях.

Дуже, було, осіннім полем
— Іван Олексійович за виж-
ками, а Лео́нка лежить го-
рлицю на возі. Поїтря сві-
же й прозоре — дихай — не
надихаєшся. Скупе пересече-
нє сонечко дарує землі ос-
танню ласку. Тихо спада-
ють з дерев золотаві лист-
ки, навітання срібляться в
міглицях... А там — геть за
дубовою лісогоспкою, мас-
ляно виліскують ланатою гич-
ок цукрові бур'яни.

Іх буйна зелень, що зли-
вається з далеким блакит-
ним обрієм, золотаві шати
степових лісогосп, ідучи
протиляні пісні на осінньому
полі — все зливається в не-
голосоу гармонію барв ду-
шок і почуттів.

— Чувеш, Лео́нку, — оз-
вувся Іван Олексійович, —
бути тобі агрономом. На
одних полях будемо разом пра-
цювати...

— Ні, тату, буду льотчи-
ком, — відповідає син.

— Та такого опецькуватого
як ти, ні один самоліт не
втримає — жартує
батько.

— А я на великих літати-
ках, на найбільших літаках.
Вони втримають. А вам з
польотів привезу подарунки:
тобі роботи, а мамі — плат-
тя з кружевками...

І зисконивши раптом на
землю, Лео́нка широко роз-
кидає за спиною руку і об-
бігає кілька раз навкруг по-
ля. Він так задоволено гуде, імі-
туючи літак, що аж старий,
звичайний до всього Гітло
злітає вперед бухами й за-
кутє вуздла.

І знову батько з сином
йдуть далі Іван Олексійович
часом піби аж об'їжджався,
що Леонід, здається, не ви-
сере його хліборобської
професії, але він бачив, що
хлопець прагне в небо, і ні-
чого йому снімоць не на-
в'язував. А якось на умова-
линні сини під'їхав з ним

до літанів сільськогосподар-
ської авіації, що готувались
до удобрення поля. Що то-
ж було за радість у мило-
го! Весь день удом тілани
й розмов було про це. Зблиз-
нилась і кілність миті про
авіацію в домашній бібліо-
теці Попових.

Галина Іванівна Деррика-
ра, бібліотекар колгоспної
Новопіллявської семірки,
а нині міської сьмнадцятої
середньої школи, згадує сво-
їх читачів-школярів п'ятде-
сятих років. Лео́на Попов
одні з найбільш пам'ятних. І
не тому, що частіше бага-
тьох своїх однокласників
згадує до шкільної бібліоте-
ки. А тому, що читав він, як
кажуть, запоем, з насоло-
дою. Неперестанно прочитав
книжку, любує згадувати її
героїв, їхні пригоди, зислов-
лював бібліотекарці своє
ставлення до того, що про-
читав.

Шкільна бібліотека на той
час була невеличка — одна
книжкова шафа в кінці тем-
ного коридора. В іншому ко-
ри- кінці працював буфет. З
великої дерев'яної шафи бу-
фетчини видавала дитяча
нехитрі ласощі: пряники, цу-
кери-подушечки... Лео́на
нерідко обходив буфет, аби
зберегти гроші на книжки.
Читав він з однаковим за-
хопленням будь-що. Книга
була для хлопця лямкою не-
зрозумілого-чарівним диво-
вом. Стоп! Наперу, зшпигі
і померещений літерами, вів
його до червоних верш-
ників-будовників, то до мо-
ряків, що підкоряли глибокі
океану, то переносив в ко-
манду Тимур або на острів
Робінзона Крузо...

Новопіллявська школа
була приміською, але бати-
нський більшість дітей працю-
вали не в місті, а тут же, в
колгоспі. Школа підтриму-
вала з ним лямітніми зв'яз-
ки. Краєві колгоспники часто
були почесними гостями на
шкільних ранках і уроче-
тих лінійках, а школярі, в
свою чергу, на полях визна-
вали перші радості суспіль-
ної праці. Сільські діти за-
галом були значні до робо-
ти. Але ж годувати курей,
ласти телицю чи полоти
бур'яни на городі — це одне.
Зовсім інше, коли ти пора-
єшся на колгоспному полі чи
фермі, коли розумієш, що
твоя робота потрібна не
тільки тобі, твоїм батькам,
а всім колгоспникам, всім
народу. Тоді навіть така ма-
рудна справа, як ширпання
сесту стає легшою і приєм-
нішою. Ну, а збирання до-
госпосина на бурляках — тут
і говорити нічого! Бурляки —
це ж цукор, а він потрібен
усім. І коли школярі виво-
зили на поле, Лео́на Попов
разом з товаришами нама-
гався попрацювати на «дні-
мніно».

Школярі ставали кожен
навірош бурякового рядоч-
ка, з порозньою пляшкою в
руках. Дожилися! Коли
співновалися веселими пе-
ретуками, сміхом і жартами.
Та догоспосини не боявся
криву. Розміром з велику
муху, цей довгастий брудно-
сірого кольору жукоць обсе-
дав соковиті бурякові лі-
сточини і своїми гострими на-
чепками, мов ножицями, об-
скач Іх зусіб, тільки сте-
бельця майорили безпалідо
й жалісно.

Отже треба було знімати
жукоць з бурякових кущів і
посидати до пляшки, щоб по-
тім висипати в ріг на кінці
поля, де піднімка спалопа-
ла, нависши в ріг гасу чи
солярки. Спочатку школярі
рушили на лан дружину. Та
сонце і атома робили своє.
До кожного куща треба на-
хилитися, а шіт уже заливає
чело і в сирячій пудують
молоточки. Та й відстаати
ж не годиться. — Он напе-
ред вськ війшли Лео́на По-
пов та Шурко Бурій. У
хлопців пляшки вже напало-
вину затопили довгоспоси-
ком. А клас — такий добрий
патомились, й Іван Маркович
оголошує відпочинок. Всі
розгинаються, оглядаються
навколо. І на втомлених ді-
тячих личках з'являються
задоволені усмішки: он як
далеко підійшли вже від
краю бурякового поля.

(Далі буде).

ВІСІМ ГОДИН

СЛУЖБА ДНІ І НОЧІ

У ПАТРУЛЬНІЙ МАШИНІ

З командиром відді-
лення сержантом міліції
Володимиром Литвинен-
ком ми познайомилися
за кілька годин до того.
Цей середнього зросту
міліційний хлопець почав
працювати у міліції од-
разу після армійської
служби.

— Володимире, а чо-
му ти образ собі в житті
саме цю стежку?

— Все дуже просто.
Мій старший брат — мі-
ліціонер. І дядько теж.
Їхні розповіді, поради,
геване, й мали вирішаль-
не значення при виборі...
Машина мчить по ву-
лиці Варшавській. Біля
магазину № 122 водій
Володимир Антук ледь
пригальмовує. Хлопець
пильно придивляється
до яскраво освітлених
вікон — чи все спокій-
но?

...Це сталося ще мину-
лого року. Так само мча-
ла по Варшавській авто-
машина. І біля того ж
магазину пригальмувала.
Хлопець помітив, як за
склом вітрини майнула
чиясь тінь. Зупинили ма-
шину за рогом, а самі —
до підсобки. Виявили —
продавлено слухове вікно,
сигналізація не спра-
цювала. Почекали хвилини
десять. Тиша — злодій,
певно, причаївся. Заско-
чили до підсобки, потім
— до торгового залу. Не-
відомий сидів під при-
лашком і попивав краде-
ний коньяк, «закушуючи»
краденим же шокола-
дом...

Ми говоримо про те,
що потрібно міліціоне-
рові у його роботі. Хо-
роші фізичні дані? Смі-
ливість? Знання прийомів
самбо?

— Найперша наша за-
повідь, — каже Володи-
мир Литвиненко, — це
тісний зв'язок з громад-
ськістю, опора на добро-
вольну народну дружину...

Біля опорного пункту
охорони правопорядку
на вулиці Червонозорі-
вській до автомобіля пі-
дійшов високий чорнявий
хлопець.

— Ну, що, сержанте,
багато правопорядників
у місті Кіровограді?

— Та ніби не дуже, —
сміється Володимир.

— Це Генка, наш акти-
віст, — каже він зго-
дом. — Таких помічників
у нас чимало. Вони на-
рівні з працівниками мі-
ліції охороняють право-
порядок у місті.

І знову за вікном па-
трульної машини миготять
вогні міста. Все спокійно.

тра ж скажу дільнично-
му, щоб придивлявся
пильніше, як і чим живе
чоловік...

Потім Литвиненко по-
яснив мені, чому не ви-
кликав машину спецмед-
служби:

— Вперше зустрічаю
цього чоловіка п'яним...
Хоч випивох у цьому ра-
йоні знаю. Та й зрештою,
покарання — не само-
ціль. Ось доводилося чу-
ти: чого, мовляв, міліція
ліберальничає з право-
порушниками, виховує
їх. Я скажу — а як же
інакше? Адже маємо
справу з людьми. І мета
наша — допомогати їм.
Ось і цього нашого но-
вого знайомого треба
буде виховувати... Допо-
могти людині...

...Це сталося на одно-
му з чергувань два роки
тому. З балахівки по-
дзвонили до міськвідділу
жителі мікрорайону. Во-
ни стали свідками того,
як трое озброєних ножа-
ми чоловіків зламали за-
мок на дверях місцевого
магазину і вдерлися все-
редину...

— Допоможіть! — та-
ким був короткий наказ
міліцейським патрулям.

Спецмашина, на котрій
грацював тоді водій
Володимир Литвиненко,
уже прямувала, як ка-
жуть хлопці, «на базу».
Різка змінили курс. На
місце події прибули пер-
шими.

Двері магазину шпро-
ко розчинилися, і на по-
розі з'явився захмелілий
здоровань. В руці у ньо-
го блиснуло лезо. Коман-
дир Василь Бур'явський
— він біг до магазину
першим — наказав:

— Кинь пожа!

Замість відповіді зло-
дій кинувся на нього...
Коротка боротьба — і
обеззброєний зловмисник
лежить на землі. Двоє
його співників кинули-
ся навітки. Їх знайшли
трохи пізніше. Всі трое
виявилися рецидивіста-
ми...

— Володю, ану давай
на Жданова, до продма-
гу, — каже Литвиненко
Антюку.

В'їжджаємо на вузень-
ку вуличку. З-за пагорка
задуває холодний вітер,
жене по дорозі ріденькі
сніжинки. А напроти ма-
газину, під стінами яко-
го будинку — зати-
шок. Там і зібралася
«саята трійця». Посере-
дині — пляшка з «чорни-
лом». Помітивши мілі-
цейську машину, замету-
шилися, пляшка хутко
зникла...

тами й таке інше, що у
нас теж зрідка буває. І
до чого ми завжди гото-
ві. Але частіше наша ро-
бота набагато прозаїчні-
ша. Ось щойно ми не
дозволили тим чолові-
кам пити вино на вулиці.
Тепер ще треба прослід-
кувати, щоб вони не зі-
бралися в іншому місці.
Бо й таке буває — не
асі це у нас мають висо-
ку свідомість.

...Пройдемо мизю
аеропорту. Раптом з ди-
наміків службової рації
лунає:

— Шістнадцятий, шіст-
надцятий! Викликає со-
рок другий! Повідомте,
де знаходитесь.

— Сорок другий, я
шістнадцятий! Знаходжу-
ся поблизу тролейбусно-
го кільця біля аеропор-
ту.

— Зупиніться й чекай-
те!

За кілька хвилин біля
нас пригальмовує ще од-
на патрульна машина.

— Ну, як справи? — за-
питує хлопців заступник
командира підрозділу по
політчастині старший
лейтенант Ю. І. Голо-
ченко. Виявляється, це
звичайна контрольна пе-
ревірка роботи екіпажу
на маршруті...

Ми повертаємося до
машини. Ідемо далі. Во-
лодимир мовчить. Замис-
лився. Про що, цікаво,
він думає? Може згадає
дружину й маленького
сина, котрі чекають на
нього дома? — Тату, да-
вай я тобі віршичка почи-
таю! — гукне малень-
кий Вовка, тільки-но з'я-
виться на порозі батько.
І одразу почне: «У лісі,
ой, у темному...»

А, може, згадає про
своїх батька та матір,
кострі живуть аж на По-
тавщині? (Через Зінь-
ківщину, звідки вишлі
відомі українські пись-
менники брати Тютюнни-
ки, не доводилося про-
їжджати? — питає мене
Володимир. — Це якраз
і мої рідні краї...)

По небу пливли рі-
денькі хмарки. Через них
просвічувалося холодне
кружало повного місяця.
Мороз дужчав, останні
тролейбуси забирали
пізніх пасажирів. Ми по-
прощалися. Машина по-
мчала далі нічним міс-
том.

П. СЕЛЕЦЬКИЙ,
спецкор «Молодого
комунара».

(Продовження. Поч. у № 2,
3, 5, 6, за 5, 7, 12, 14 січня
ч. р.).

На ЗНІМКАХ: У ПАЛАЦІ КУЛЬТУРИ ІМЕНІ ЖОВТНЯ м. КІРОВОГРАДА ВІДБУВСЯ МІСЬКИЙ КОНКУРС ДІТЯЧИХ БАЛЬНИХ ТАНЦІВ «ЧЕБУРАШКА-82». ПЕРЕМОЖЦЯМИ У СЕРЕДНІЙ ГРУПІ УЧАСНИКІВ СТАЛИ П'ЯТИ-КЛАСНИЦЯ ДЕСЯТИРІЧКИ № 11 ЛІЛІЯ ГЕЙКО ТА ЧЕТВЕРТОКЛАСНИК СШ № 14 СТАНІСЛАВ МАТВІЄНКО, ЯКИХ ВИ БАЧИТЕ НА ЗНІМКУ ВНИЗУ.

Фото І. КОРЗУНА.

СЕРЦЕ ДЗЕРКАЛЬЦЕ, СКАЖИ...

МОДА-82: НОВИНИ, НАПРЯМИ, СТИЛІ...

У грудні минулого року в Москві відбувся науково-технічний семінар на тему «Вдосконалення проєктування одягу, котрий виготовляють на індивідуальні замовлення населення».

З напрямками моди в ансамблі одягу на 1982 рік ознайомив відомий художник-модельєр Вячеслав Зайцев.

Учасницею семінару була й старший художник-модельєр кіровоградської фабрики «Індпошиття» Марія Миколаївна КРИЩЕНКО. Ось що вона розповідає:

— Мода 1982 року. Різновиди цього стилю — «сафарі», «джинсовий» — оновлюватимуться гамою кольорів і новими тканинами.

Фольклорний стиль зберігається в молодіжному одязі для відпочинку. Провідним силуетом нинішнього сезону буде прямий, але зостаються модними силует «трапеція», прилягаючий і напіваприлягаючий.

Останнім часом розмови про моду часто зачіпали довжину виробу. Якою ж їй бути? Залишатися, як і до сьогоднішнього дня, — за коліно — чи повертатися до часів міні-одягу?

Модельєри пропонують коліна залишити в «тіні» на 4—6 сантиметрів. В ансамблях, комплексах часто застосовується принцип «поверховості», гри довжини — 3/4, 7/8, 9/10 у поєднанні зі спідницею, котра виглядає з-під укороченого виробу.

Улюблений одяг жінок різного віку — спідниця найрізноманітніша — прямі, з клинів, двшовні, з ефектом «годе». В сукнях застосовуватимуться найрізноманітніші форми і покрі, в тому числі й варіанти зі спрямленими плечами.

Брюки класичні стануть дещо коротшими й вузькими, з манжетами і без них. Форми брюк — веретеноподібні типу шаровар. Для «молоді» допустимі комбінезони.

Рукава — найпоширеніші восточні, з виточками, складками, суцільнокросними погонами. Порівняно з 1981 роком об'єм рукава дещо зменшиться, довжина його стане коротшою.

Цікавими передбачаються бути коміри. Це — відкладні, стоячо-відкладні, на відрізній стойці, стойки типу «п'єро», «стюарт». Зберігаються форми «шаль», «апах».

А що ж цікавого мода-82 пропонує чоловікам?

Радикальних змін у чоловічому гардеробі не намічається. Але появляться нові фактури тканини, розширяться їхня кольорова гама. Спортивний одяг стане елегантнішим, хоча зберігається невимущеність і вільність рухів.

Провідний силует — напівприлягаючий, в такий прямий. Брюки прямі або злегка звужені до низу, ширина в низах — 22—26 сантиметрів.

Та все те, що я вам, шановні читачі, щойно повідомила, не повинне для вас стати сліпим візцем, догмою. Шукайте, думайте, фантазуйте! І вам удасться знайти власний стиль, що допоможе одягатися нестандартно, характерно тільки для вас.

Хоч лист і не було надруковано

Жителька Кіровограда С. Ф. Шевцова скержила до редакції на недоліки в роботі системи водопостачання будинку № 24 по вулиці Падасова.

Відповідь на скаргу надіслав начальник міськжитлоуправління А. Я. Попов. Він визнає, що факти, наведені в листі громадянки С. Ф. Шевцової, підтвердились. Справді, вода на 6—9 поверху будинку № 24 по вулиці Падасова подається з переборами. Тож триває житлово-будівельного кооперативу придбало два насоси, які після узгодження з проєктною організацією будуть встановлені для підкачки води на верхні поверхи будинку.

«Згідно з рішенням міськвиконкому № 268 від 18 березня 1981 року, — пише далі А. Я. Попов, — управління водопровідно-каналізаційного господарства мало прийняти на обслуговування водопровідно-каналізаційну систему

згаданого будинку. Але у зв'язку з тим, що при виконанні земляних робіт на будівництві житлового будинку ЖБК № 36 будівельники СПМК № 553 тресту «Кіровоградськбуд» пошкодили каналізаційну трубу і засипали два каналізаційні колодязі, цього не сталося.

Міська санепідемстанція звернула увагу керівництва СПМК № 553 на стані, що склалося. Після ремонту зовнішня водопровідно-каналізаційна система будинку № 24 буде прийнята управлінням ВКГ в експлуатацію».

«Ми тричі викликали майстра з телевізійної майстерні, — написали в листі до редакції жителі села Покресського Кіровоградського району І. Ф. Васильченко та М. П. Велюков, — але він так і не з'явився. Як нам відремонтувати телевізори?»

Ми зв'язалися з начальником обласного підприємства «Побутрадіотехніка» М. Н. Керпушиним. Він повідомив, що останнім часом обслуговування сільського населення працівниками підприємства поліпшено. Автомашина з майстрами регулярно виїжджає на виклики у сільську місцевість.

Що там у «Зірки»?

Незважаючи на те, що стоять зимові морозні дні, клуби всіх трьох ліг — вищої, першої і другої ліг — клуби підготували до сорок п'ятого чемпіонату Радянського Союзу з футболу.

Що там у кіровоградській «Зірці»? Старший тренер команди Юрій Іванович Махно підкреслює, що для всіх гравців (та й боліальників) досі пам'ятні уроки минулого футбольного сезону, який «Зірка» провела нижче своїх можливостей. Розроблено плани роботи, в яких враховані всі недоліки, що мали місце.

Команда почала підго-

товку до сорок п'ятого чемпіонату країни наприкінці 1981 року. Як і в минулі роки, підготовчий період складається з трьох етапів. У першому колектив тренуватиметься в Світловодську. Головна мета цього періоду — загальна фізична підготовка спортсменів.

Обсяг навантажень різко зростає у другому етапі, який тренер планує провести в лютому в Севастополі. Тоді більше уваги буде приділено техніці і тактиці гри, відпрацьовуватимуться взаємодії між усіма ланками команди.

Заключний етап пройде в Закарпатті. Основною там буде тактична і психологічна підготовка. На всіх етапах тренери звертатимуть увагу на моральне виховання спортсменів.

Склад команди буде визначено у чергових контрольних матчах. Про зміни в команді. До лав Радянської Армії призначений Валерій Самофалов, колектив залишили Сергій Глизенко, Микола Голик, Віктор Ткаченко, Володимир Тарасов — з ними доведеться попрощатися, оскільки вони не підписували своєї майстерності, мало приносили користі

команді. На їхнє місце запросять групу молодих футболістів, які до цього грали в колективах фізкультурних і юнацьких команд.

До тренувань приступила вся молодь, а також ветерани колективу — Юрій Касюк, Олександр Смиренко, Валерій Музичук, Олександр Алексєєв.

Нинішнього року тренери «Зірки» продовжують пошук молодих перспективних футболістів. На навчально-тренувальні збори «Зірки» продовжать злітати гравців.

15 січня «Зірка» виїхала до Світловодська, де на базі спортивного комплексу заводу чистих металів проведе перший офіційний збір до сезону-82.

В. ТВЕРДОСТУП,
голова обласної федерації футболу.

НА П'ЕДЕСТАЛІ «ЧАЙКА»

Шість днів у приміщенні кіровоградської ДЮСШ товариства «Спартак» проходила традиційна зимова першість з міні-футболу на призи клубу «Шкіряний м'яч» за місцем проживання. В ній взяли участь одинадцять команд юнаків

1971—1972 років народження житлово-експлуатаційних контор і будинково-управління обласного центру, розподілених на дві підгрупи.

Кожен колектив доклав багато зусиль, щоб потрапити до фіналу. Це право

завоювали переможці попередніх ігор — представники «Чайки» (жєк № 5) та «Дружби» (жєк № 1).

І ось суперники на майданчику. Основний час не виявив переможців. Було призначено серію пенальті. Тут влучнішими виявились юнаки «Чайки». Вони забили у ворота своїх опонентів чотири м'ячі, а в свої пропустили два. У

і дісталася вища сходинка п'єдесталу пошани. А третє — призове місце вибороли футболісти «Променя» (жєк № 2), котрі взяли верх (3:1) над своїми суперниками з мікрорайону «Шкільний».

В. ШАБАЛІН.

В. о. редактора
А. РОМАНЮК.

«Молодой коммунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.

НАША АДРЕСА:

316050, МСП
м. Кировоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: відділу листів і масової роботи — 2-45-36; відділу відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; відділу пропаганди — 2-45-36; відділу учнівської молоді — 2-45-35; відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-45-35; відділу оголошень — 2-56-65; фотолaboratorії — 2-45-35; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.